

trebuie interpretat în sensul că

deținerea de către o societate a unei licențe comunitare de transport rutier eliberată de autoritățile competente ale unui stat membru nu constituie dovada irefragabilă a sediului social al acestei societăți în acest stat membru în scopul stabilirii, în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) litera (b) punctul (i) din Regulamentul nr. 883/2004, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 465/2012 a legislației naționale de securitate socială aplicabile.

(¹) JO C 391, 27.9.2021.
JO C 84, 21.2.2022.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 2 martie 2023 – Comisia Europeană/Republica Polonă

(Cauza C-432/21) (¹)

[Néndeplinirea obligațiilor de către un stat membru – Mediu – Directiva 92/43/CEE – Conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică – Articolul 6 alineatele (1)-(3), articolul 12 alineatul (1) literele (a)-(d), articolul 13 alineatul (1) litera (a) și articolul 16 alineatul (1) – Directiva 2009/147/CE – Conservarea păsărilor sălbatică – Articolul 4 alineatul (1), articolul 5 literele (a), (b) și (d) și articolul 9 alineatul (1) – Gestionare forestieră întemeiată pe bune practici – Planuri de gestionare forestieră – Convenția de la Aarhus – Acces la justiție – Articolul 6 alineatul (1) litera (b) și articolul 9 alineatul (2) – Examinarea legalității de fond și de procedură a planurilor de gestionare forestieră – Dreptul la o cale de atac al organizațiilor de protecție a mediului]

(2023/C 155/16)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: M. Brauhoff, G. Gattinara, C. Hermes și D. Milanowska, agenți)

Pârâtă: Republica Polonă (reprezentanți: B. Majczyna, agent)

Dispozitivul

- 1) Prin adoptarea articolului 14b alineatul 3 din ustawa o lasach (Legea privind pădurile) din 28 septembrie 1991, astfel cum a fost modificată prin ustawa o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy o lasach (Legea de modificare a Legii privind protecția naturii și a Legii privind pădurile) din 16 decembrie 2016, care prevede că gestionarea forestieră executată în conformitate cu cerințele de bune practici în materie de gestionare forestieră nu încalcă dispozițiile privind conservarea resurselor, a formațiunilor și a componentelor naturale particulare, în special dispozițiile articolelor 51 și 52 din ustawa o ochronie przyrody (Legea privind protecția naturii) din 16 aprilie 2004, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 6 alineatele (1) și (2), al articolului 12 alineatul (1), al articolului 13 alineatul (1) litera (a) și al articolului 16 alineatul (1) din Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/17/UE a Consiliului din 13 mai 2013, precum și în temeiul articolului 4 alineatul (1), al articolului 5 literele (a), (b) și (d) și al articolului 9 alineatul (1) din Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatică, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/17.
- 2) Prin neadoptarea tuturor dispozițiilor legislative necesare pentru a asigura organizațiilor de protecție a mediului posibilitatea de a sesiza o instanță cu o cerere prin care se urmărește examinarea în mod efectiv a legalității de fond și de procedură a planurilor de gestionare forestieră, în sensul dispozițiilor Legii privind pădurile, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 6 alineatul (3) din Directiva 92/43, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/17, coroborat cu articolul 6 alineatul (1) litera (b) și cu articolul 9 alineatul (2) din Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 și aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005.
- 3) Obligă Republica Polonă la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 452, 8.11.2021.